

Lại Vẫn Chị Chuyện Ăn

☆ **Từ Diêm (Univ. of Toronto, Ontario, Canada)**

Có những người sinh ra để gánh vác những trọng trách vĩ đại. Có những người sinh ra để phát minh, sáng chế những điều hữu ích cho loài người. Và cũng có những người sinh ra chỉ để ăn. Mà TD lại là một trong những người đó. Bởi vậy, quanh đi quẩn lại vẫn chỉ ưa thích luận bàn mãi về chuyện ăn uống, chỉ thế thôi, mong hồng làm phiền lòng những ai xem nhẹ chuyện ăn uống.

Hồi nhỏ xíu, mới chập chững vào ngưỡng cửa bậc Tiểu học, có lẽ TD “mê” đi học cũng chỉ vì những hàng quà ngoài cổng trường. Eo ui, sao mở nhiều món ăn hấp dẫn dễ sợ. Này nhé, những chiếc xe bán bò bía trông thật xinh xắn với những lá rau xanh mướt, những chiếc Lạp xưởng màu đỏ đậm, những chai tương nâu nâu, chai ớt đỏ đỏ hòa cùng với mùi thơm quyến rũ của củ sắn, cà rốt xào. Cầm một cuốn bò bía còn ấm trên tay, chấm chút tương đen, tương đỏ, đưa lên miệng nhai. Wow, thật là ngon tuyệt vời. Vị ngọt ngào của củ sắn, cà rốt, quện lấy vị béo béo của trứng tráng thái mỏng. Thêm vị mặn mặn của tương, cay cay của ớt, bùi bùi của đậu phộng, dịu dịu của Lạp xưởng, tôm khô, và ròn ròn của rau sống. Từng ấy vị hoà quện

lẫn vào nhau, tạo nên một món ăn thật tuyệt vời và đáng nhớ.

Nhưng mà có lẽ cái xe bán gỏi khô bò lại còn hấp dẫn hơn nữa. Chỉ nghe tiếng kéo kêu lách cách, lách cách là đã thấy thèm ghé vào ăn thử vài đĩa rồi đó nghen. Những miếng thịt bò khô đen tuyền được cắt nhỏ đặt trên những cọng đu đủ bào trắng xanh nằm gọn gàng trong lòng cái đĩa nhôm. Thêm chút rau húng quế, chút nước tương, chút dấm, chút ớt, và một nhúm nhỏ đậu phộng. Chỉ thế thôi, vậy mà ngon lạ ngon lùng. Mỗi lần ăn là một lần chảy nước mắt ràn rụa vì ớt cay, nhưng vẫn cứ thèm ăn dài dài. Và cũng để chiều lòng người, ngay bên cạnh những xe bán gỏi đu đủ, luôn luôn có những xe bánh cà-rem cây, những xe bán xi-rô bạc hà nhận nước đá bào, vừa ngon, vừa rẻ, vừa mát miệng, lại vừa vui mắt. Hồi đó, mỗi lần đòi mua, là một lần bị bố TD la vì bố bảo mấy món ăn đó thiếu vệ sinh. Và mỗi lần như vậy lại phụng phịu làm nũng để được ăn những món “thiếu vệ sinh” đó.

Rồi còn nhiều món ăn khác nữa chứ. Này nhé, cháo nê, xôi nê, khoai mì nê, khoai lang nê, bún bò nê, bún riêu nê, bánh canh nê, chè nê, tầm ruột, cóc, ổi, xoài ngâm nước đường nữa nê. Tùy

theo mùa, có khi còn có những xe bán trái sơ-ri, trái say, trái mận Đà Lạt. Thỉnh thoảng, còn có xe bán kẹo bông gòn, kẹo kéo, kẹo ú nữa chứ. Cũng có khi lại có mấy bà gánh cái quang gánh đến bán chuối chiên, chuối xào dứa, chuối bọc nếp nướng, bánh tráng nướng, bánh chưng chiên, vv..vv. Nhiều, nhiều lắm, kể làm sao cho hết được những món ăn ở ngoài cổng của những ngôi trường Tiểu Học chứ hả?

Đến cái thuở vào Trung Học thì những hàng quà ngoài cổng trường cũng đã bị hạn chế lại. Chẳng hiểu tại sao nữa. Vào buổi xế trưa, chỉ còn một xe bán gỏi khô bò, một bà bán cóc, ổi, tầm ruột, xoài ngâm nước đường, me rớt, một hàng bán chè đậu xanh, đậu đỏ, đậu trắng, sương sa hột lựu và bánh lọt. Nhưng đôi khi có thể được bonus thêm dăm ba chú ruồi trong ly chè nữa đó nghen. Sau đó, thì còn có một cái quán bán “bún rêu” ngay gần chùa Xá Lợi. Tụi này thì chẳng bao giờ ghé vào quán đó nếm thử một lần, nhưng nhớ hoài cái quán đó. Có lẽ một phần vì cái bảng hiệu sai chính tả đó mờ. À, đôi khi còn có một cái xe của ông Tàu bán bột chiên đo đỏ nữa chứ. Buổi sáng sớm, thì có một xe bán bánh mì pâté, bánh mì chả lụa, một gánh

bán xôi. Trong trường thì có “căng-tin” bán đủ thứ thức ăn: chả giò nê, khoai lang nê, bánh mì nê, chè chuối bột báng nước dừa nê nê. Rồi còn có bánh khoai mì, bánh khúc, bánh ú, bánh ít, cháo. Nhưng có lẽ cái món ô mai cam thảo là được tụi này chiếu cố nhiều nhất. Wow, bi chừ cũng ít khi tìm mua được loại ô mai cam thảo ngon như vậy đó nghen. Bởi vậy, hồi đó, có bao nhiêu tiền là đem nộp cho cô Cắc Kè Bông để mua ô mai vào lớp ngồi nhâm nhi cho đỡ nhạt miệng.

Đó là chỉ kể sơ qua những món ở nơi gọi là trường học, chứ nếu đem so với những món ăn bày bán trong con hẻm nhà TD ở, hay ở ngoài chợ thì chả thấm vào đâu hết đó nha. Đủ loại món ăn của cả ba miền Bắc Trung Nam được bày bán. Có lẽ những món ăn đã khiến tụi này thấy gần gũi, quen thuộc hơn với những miền đất chưa một lần ghé qua.

Những buổi sáng tinh sương, phố xá còn im vắng, đã nghe tiếng rao của người bán bánh chưng, bánh giò. Wow, dậy sớm, gọi mua một cái bánh giò ăn vào lúc sáng sớm thì thật tuyệt. Những buổi sớm đi học, đạp xe qua cầu, gió lạnh lạnh thổi. Khi đó, ghé vào một hàng bán xôi, mua một gói cầm ấm cả tay, và tha hồ mà hít hà mùi vị thơm ngát ngào của nếp chín tới, của mùi đậu, mùi dừa, mùi đường. Hôm nào muốn đổi món thì mua một khúc bánh mì páté, chả lụa nóng, ròn để nhẩn nha nhai trước khi vào lớp. Những bữa cuối tuần thì tha hồ mà la cà các hàng quà. Tha hồ mà chọn lựa các món ăn cho bữa điểm tâm. Chà, nhớ lại mà thấy thèm đó nghen.

Những buổi xế trưa, hàng qua qua lại rao tấp nập những món ăn lật vặt. Thế là ta lại tha hồ mà xơi cho nó đã ghiền. Những tô canh

bún của miền bắc xa vời cũng ngon không thua những tô bún bò Huế cay xé lưỡi. Nhưng những tô hủ tíu Mỹ Tho cũng thật tuyệt. Những cọng rau muống chẻ nằm lẫn lộn với những cọng giá sống trong rổ rau sống trông thật mát mắt. Những buổi tối, đôi khi vời vỉnh mẹ để được ăn những tô mì bò viên ở những chiếc xe có những tấm gương vẽ tranh Tàu. Những ông tướng mặc áo giáp, cầm thanh long đao, hay cây thương dài thậm thượt, những con ngựa chiến đang ngửng cao đầu hí vang, những cảnh núi non mờ ảo đã khiến cho những tô mì bò viên có vẻ thêm phần quyến rũ và hấp dẫn. Những hôm trời hơi lạnh lạnh, chạy ra đầu hẻm, mua vài tấm bánh tráng (bánh đa) nướng ròn về nhà nhâm nhi với cùi dừa, và thấy đời đáng yêu biết bao. Cũng có hôm, bà bán bánh đa kê ghé qua, thế là lại có dịp thưởng thức một món ăn đặc biệt Bắc Kỳ.

Mỗi bà bán hàng là một nghệ sĩ thật tuyệt vời. Cũng chỉ có bấy nhiêu gia vị, mà mỗi bà đã nêm nếm sao đó để nấu thành những món ăn thật ngon và có hương vị riêng biệt. Hồi đó, ở trong xóm, đôi khi có những hàng bán những món ăn trùng với nhau. Như có 2 bà bán bánh bèo, 3 bà bán bánh xèo, 2 bà bán cháo huyết, 4 hàng bán xôi, vv..vv. Và TD đã thử ghé mua để so sánh, chấm điểm. Nhưng cuối cùng, đành chịu thua vì bà bán hàng nào cũng nấu khéo quá, ngon lạ lùng, không chỗ chê. Và cũng vì thế mà đâm ra ghiền luôn các món ăn của tất cả các hàng.

Có những món ăn đã phổ biến rộng rãi khắp các nơi, không còn bị giới hạn trong phạm vi nhỏ hẹp của địa phương nữa. Và khi đó thì tùy theo mỗi miền mà hương vị của những món ăn đó cũng thay đổi đi ít nhiều. Chẳng hạn như

món phở. Có lẽ, ban đầu thì phở là món riêng của miền Bắc. Khi đó, một tô phở thuần túy miền Bắc rất kén chọn những món gia vị ăn kèm. TD có đọc một vài quyển sách, trong đó tác giả tả rất tỉ mỉ cách “ăn một tô phở cho ra tô phở” của một người sành ăn và kén ăn. Đọc xong thì nhận ra mình quả thật là một người hổng có sành ăn. Không những thế lại còn bị xếp vào cái loại không biết “ăn một tô phở cho ra một tô phở” nữa chứ. Bởi vậy, nên ghét quá, TD không thèm trích dẫn đoạn văn đó ra đây luôn. Vào đến trong miền Nam, tô phở đã vui vẻ, và dễ dãi chấp nhận thêm những cọng giá sống. Và những lọ tương đen, tương ớt cũng góp mặt vào những món gia vị trong một quán phở.

Kế đến là món bún bò Huế. TD thì chưa được nếm món “bún bò mù Rớt” ngon tuyệt vời như trong sách ư nhắc đến nên không biết hương vị đặc biệt Huế của món bún bò ra sao. Nhưng, TD cũng phỏng đoán là những tô bún bò Huế mà TD được nếm qua không phải là những tô bún bò “Huế” chính gốc, mà đã tam sao thất bản, gia giảm các gia vị tùy theo người nấu. Nhưng dù sao đi nữa, nhắc đến món bún bò thì tự động lại nghĩ đến chữ “Huế”, dù cho người nấu nổi bún là dân Bắc Kỳ hay Nam Kỳ 100%.

Như món “bánh cuốn Thanh Trì”, nghe mẹ kể thì là món đặc biệt của dân làng Thanh Trì. Những lá bánh cuốn mỏng dính được xếp khéo léo thành từng xấp. Người ăn phải gỡ từng lớp bánh thật khéo sao cho khỏi bị nát bấy ra. Rồi cắt thành từng miếng vừa ăn, thêm những khoanh giò (chả lụa) thái mỏng, ăn đậm với nước mắm nhĩ. Ở Sài Gòn hay ở bên ni, đôi khi cũng có những tiệm quảng cáo bánh cuốn Thanh Trì, nhưng dường như không đủ

độ mỏng như bánh cuốn Thanh Trì thật sự ngoài Bắc. Thêm vào nữa, chén nước mắm đã pha chế theo kiểu Nam, chứ không còn để nguyên chén nước mắm nhĩ. Cũng không hiểu sao người miền Bắc chính gốc lại ưa dùng nước mắm chấm nguyên chất như vậy nữa. Đôi khi họ chỉ cho thêm chút xíu chanh, vài khoanh ớt vào chén nước chấm, thế thôi. Thiệt sự ra mà nói, thì tụi này vẫn ưa những đĩa bánh cuốn nhân thịt có kèm theo giá trụng chín, rau húng quế, dưa leo thái chỉ cùng những chén nước mắm chua, ngọt, cay pha theo người miền Nam hơn nhiều.

Hay như món chả giò. Cũng nhiều đó gia vị, mà mỗi người nếm nếm một cách khác nhau, bởi vậy, những cuốn chả giò cũng có hương vị riêng biệt. Qua đến xứ bên này, cuốn chả giò nhảy qua

“mode” mới hơn nữa, chịu ngoan ngoãn nằm gọn trong những tấm “bánh tráng Tàu”. Ban đầu, nhìn cũng lạ mắt, nhưng riết rồi cũng quen.

Có lẽ mỗi miền đều có những món ăn độc đáo riêng. Chỉ nghe tên thì cũng biết món ăn đó thuộc miền nào rồi. Thí dụ, như khi nghe nhắc đến phở thì nghĩ đến miền Bắc. Hay những món đặc biệt Bắc kỳ như: chả cá, bánh đúc lạc, bánh đa kê, bánh chưng, bánh giò, bánh dầy giò, bún riêu, bún thang,... Miền Trung thì có món: bún bò Huế, kẹo mè xừng, bánh bột lọc, bánh nậm, bánh ít ram, bánh bèo tôm cháy, chả lá, chả tôm, mì Quảng,... Miền Nam thì độc đáo với những món mắm, hủ tít, bánh tét, bánh phồng, canh chua, các món nhậu. Chà, kể không hết được các món ăn của mỗi miền,

mà cũng không dám kể nhiều vì chỉ sợ lại thèm rồi không biết tìm đâu ra nữa chứ.

Mà có điều này, dường như người miền Nam thích cho thêm nước đá vào các món ăn. Như món chè, ở ngoài Bắc, người ta chỉ ăn chè nóng, hay đôi khi để nguội, nhưng không bao giờ cho nước đá vào. Còn những món chè trong Nam, thường thì ăn lạnh, ưa chan thêm nước dừa. Mà cũng không biết cách ăn nào ngon hơn nữa hén? Nhắc đến những món ăn thì tha hồ mà viết, nhưng thôi, tào lao dzậy cũng đủ để nhảm tai quý vị rồi, TD ngưng ở đây nghen, khi khác sẽ viết tiếp cái đề tài để thương, để viết này nữa. □

• Tứ Diễm

Giả như khi nào huynh có rảnh
Xách kiếm giang hồ xuống để chơi
Bên đất trung nguyên trời nhện nhíp
Đệ vẫn buồn vì thiếu người thân

Cao thủ mười năm không môn phái
Chưởng môn thất nghiệp rồi làm thơ
Minh chủ bây giờ công lực cạn
Võ lâm chưa mạnh đã suy vi

Mười năm tị nạn giờ già hẳn
Nợ áo cơm cây mối thân gãy
Cuối năm ngồi ngẩng năm vừa mất
Chỉ thấy có thêm mỡ tuổi đời

Mộng mua nhà lần hồi không nhắc
Xe chạy vài năm rồi đến hư
Thư nhà nhắc nhở xin tí thuốc
Em thơ, bạn cũ rồi hững hờ

Thư

Mời

Chi lớn ngày từ thầy xuống núi
Thế thiên hành đạo hứa vang vang
Nghĩ lại bây giờ tin tưởng số
Tử vi nói tài bất phùng thời

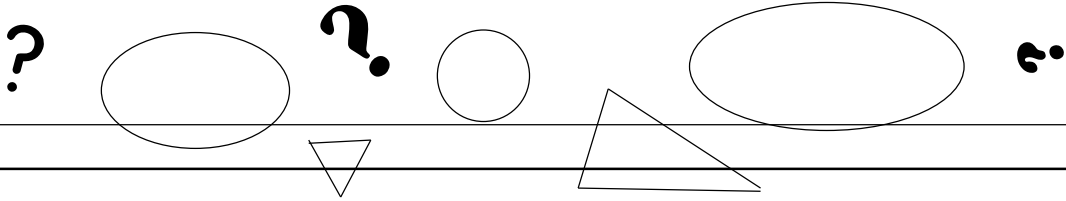
Nghĩ lại đâu có ai thần thánh
Ba tỷ năm trước không gì có
Ba tỷ năm sau có gì không
Ừ, thôi đừng nói chuyện vá trời

Giả như khi nào huynh có hứng
Rút kiếm ra múa loạn vài đường
Nhảy lên yên ngựa phong trần cũ
Chạy một vòng thăm bạn đồng môn

Ở nhà đệ thủ vài chai đồ
Mắm quê hương với ít đồ khô
Trước nhà đệ có bày chim nhỏ
Lễ đón huynh còn có mây trời □

‡ Nguyễn Nhiệm

Thắc Mắc • Tô Mò • Tìm Hiểu

Ô-TÔ CỦA THẾ KỶ... 21

Một số cơ quan nghiên cứu Mỹ đã được chính quyền bảo trợ cho công cuộc nghiên cứu loại xe hơi ít hao tổn nhiên liệu nhất, hầu trong thế kỷ 21 này, xe Mỹ có thể... cạnh tranh được với xe Nhật...

Tưởng nên nhắc lại, vì cuộc khủng hoảng nhiên liệu cách đây 2 thập niên, chính quyền Mỹ đã từng phải tài trợ cho công cuộc nghiên cứu loại xe hơi ít tổn nhiên liệu hoặc chạy bằng nhiên liệu khác xăng. Nhưng giá dầu hỏa ổn định trở lại đã đẩy lùi những cuộc nghiên cứu này vào... dĩ vãng.

Cho mãi đến mùa thu năm ngoái, chương trình nghiên cứu được hồi sinh trở lại qua lời tuyên bố của T.T. Clinton, đại đế là toàn bộ phòng thí nghiệm vũ khí và quốc phòng của chính phủ và những công ty sản xuất xe hơi Mỹ cần phải hợp tác để có thể mài sắc lại lưỡi dao cùn... kỹ nghệ xe hơi.

Mục tiêu của chương trình gồm 3 điểm chính: nghiên cứu kỹ thuật chế tạo mới, tìm hiểu những cải tiến ngắn hạn về hiệu suất, an toàn, và ô nhiễm không khí. Nhưng điều đáng kể nhất trong 3 điểm trên là một chương trình 10 năm nhằm lắp ráp một xe mẫu, sẵn sàng có thể được sản xuất hàng loạt, có thể chạy với độ hao tổn 80 dặm cho mỗi gallon xăng, gọi là “siêu xe hơi [super car]”

hay dài hơn là “xe hơi đời mới [new generation vehicle],” với những kỹ thuật vũ khí và quốc phòng hiện đại nhất được áp dụng cho loại xe này.

Đối với nhiều người, thì nỗ lực chế tạo siêu xe hơi của Clinton cũng giống như nỗ lực đưa người lên mặt trăng trước kia. Mặc dù mục tiêu chế một chiếc xe chạy từ Los Angeles tới New York chỉ mất hai lần đổ xăng có vẻ không quá xa vời như mục tiêu đưa người lên mặt trăng; nhưng để đạt tới đích, cả hai mục tiêu đều đòi hỏi đến việc đầu tư những bộ óc thông minh nhất cũng như những nguồn tài nguyên hạng nhất trong cả chính quyền lẫn kỹ nghệ tư.

Theo một nghiên cứu gần đây nhất của EPA, thì chẳng có gì đáng ngạc nhiên nếu việc giảm tiêu thụ xăng xe hơi sẽ có những ảnh hưởng quan trọng lên hệ thống tiêu thụ xăng Mỹ trong thế kỷ tới. Bảng nghiên cứu kết luận rằng đơn thuần ổn định hóa việc tiêu thụ nhiên liệu tại Mỹ đòi hỏi phải tăng gấp ba số xe kinh tế trong phần đầu của thế kỷ 21. Nhu cầu về dầu hỏa theo EPA tiên đoán sẽ trùng hợp với mức gia tăng theo cấp số nhân của tổng số xe hơi được dùng trên thế giới, đặc biệt đối với những nước đang phát triển mạnh tại Á Châu. Theo lời Yoshikazu Hanawa, phó giám đốc phân xưởng chiến thuật thị trường của hãng Nissan, thì nếu

Trung Cộng chỉ dùng số xe với mức độ trên đầu người tương đương với mức độ của Nhật hiện nay, thì phải cộng thêm vào tổng số xe trên thế giới 600 triệu chiếc. Tức là gần gấp đôi số xe hiện đang được chạy trên khắp thế giới.

Nhưng đây không phải là điểm duy nhất khiến cho chương trình siêu xe hơi được tiến hành. Trên thực tế chương trình này bắt nguồn từ sự lo ngại của Phó T.T. Mỹ Al Gore về tình trạng địa cầu ấm dần, theo đó việc sản xuất carbon dioxide (CO²) kỹ nghệ cũng như lượng khí này tồn tại trong khói xe hơi trên thế giới hiện nay đã làm bầu khí quyển trái đất trở nên ấm hơn. Nhưng đối với nhiều người thì tình trạng khí quyển ấm này cũng vẫn chưa nghiêm trọng bằng tình trạng sắp hàng dài xe hơi để... mua xăng, một hiện tượng đã làm các khoa học gia tranh luận gay gắt, vì đây là chỉ dấu của việc khan hiếm nhiên liệu trên thế giới.

Mặc dù từ lâu chính quyền đã tài trợ cho những chương trình nghiên cứu về loại động cơ cao xuất (có hiệu suất cao), nhưng chỉ có vài kết quả ra đời. Mà những kết quả này là những chiếc xe được các hãng xe hơi chế tạo bằng cao kỹ với giá... thật cao theo mức độ sản xuất hàng loạt.

Dựa vào đó người ta đi đến kết luận là việc thực hiện một xe hơi

mẫu sẵn sàng để có thể sản xuất hàng loạt sẽ có một trong hai kết quả: hoặc chương trình phải tiến những bước nhảy vọt tới thành công, hoặc thất bại để đi đến kết luận là cao kỹ không giúp ích gì được trong việc tiết kiệm trữ lượng dầu hỏa trên thế giới hiện nay.

Nhưng thực ra cao kỹ chưa hẳn là phương pháp duy nhất để chế tạo xe hơi cao xuất. Tỉ như loại mẫu xe hơi Ultralite của hãng GM được trình làng năm 1992 có thể chạy 65 dặm một gallon trong đường phố với loại máy hai động cơ. Sự tiến bộ của Ultralite có được là nhờ sườn và khung xe làm bằng vật liệu carbon sợi (carbon fiber) với tổng trọng lượng chỉ 1,400 cân anh. Chiếc Ultralite cho thấy một viễn tượng về loại xe hơi hoàn toàn có thể sản xuất được, nhưng cấu trúc thân và khung xe lên đến năm lần cao hơn so với thứ xe hơi bằng sắt ngày nay, vì tơ carbon có giá thành khoảng 18 mỹ kim một cân anh so với thép là 50 xu mỹ một cân anh.

Chế xe hơi nhỏ lại để tiết kiệm nhiên liệu cũng là một giải pháp. Nhưng số xe hơi nhỏ bán tại Mỹ chưa bao giờ cao bằng số xe hơi lớn bán được. Vì thế, hy vọng có

thể giảm gấp 3 số xăng cần thiết để chạy loại xe căn bản (xe lớn) nằm ở chỗ phải điều nghiên lại phương trình năng lượng căn bản đã được dùng đến cho xe ô-tô dân sự trong gần một thế kỷ qua. Và đây cũng chính là khởi điểm của chương trình siêu xe hơi.

Trên thực tế, chỉ có khoảng 37 phần trăm nhiệt năng đốt trong buồng máy được biến thành cơ năng khi dùng một máy nổ trong (máy xe hơi thông thường), chưa kể số phần trăm này còn hao tổn qua hệ thống truyền lực, hộp số, lớp, và gió cản. Điều này cũng có nghĩa là hiệu xuất thực sự dùng để chạy xe tính theo số nhiệt năng phát sinh trong buồng nổ chỉ ở khoảng 17 phần trăm (xin xem hình đính kèm). Ngoài ra còn phải kể đến một số lớn nhiên liệu dùng cho việc tăng tốc xe sau mỗi lần dừng lại, cũng như đạp thắng lúc giảm tốc.

Mỗi vấn đề nêu trên là một bài toán nhức óc cho các kỹ sư thiết kế xe hơi trong suốt hai thập niên qua. Tuy người ta đã dùng hệ thống kiểm soát điện tử để tăng hiệu năng buồng máy hộp số, cũng như chế tạo những loại lớp tốt hơn, thân xe ít cản gió hơn,

nhưng để đạt được mức 80 dặm một gallon, người ta phải ước tính toàn bộ cấu trúc của cả xe lẫn máy. Cách thức thực tế nhất hiện nay vẫn còn trong vòng tranh luận, nhưng đại để người ta đồng ý là để đạt mức độ này, một xe hơi phải chạy theo nguyên tắc phát lực tầng (hybrid drive)—tức là một kết hợp của máy phát điện dùng nhiên liệu để chạy một động cơ điện dùng làm bộ phận phát lực.

Có nhiều bộ phận đã dùng trong quân sự nay có thể dùng cho loại xe phát lực tầng, tỉ như hệ thống trữ năng quay (flywheel storage unit) dùng trên vệ tinh viễn thông, motor dùng trong tàu ngầm, tua-bin phản lực dùng cho hỏa tiễn tầm xa, v.v....

Theo sự hình dung hiện nay của các nhà nghiên cứu, một hệ thống phát lực tầng cần phải có 3 bộ phận chính. Trước hết, một nguồn năng lượng, hoặc một máy phát điện dùng nhiên liệu hoặc bộ phận tương đương, như tế bào nhiên liệu chẳng hạn. Kế tiếp, phải có một bộ phận trữ năng, có thể là một bình ắc-qui hay một dung dịch đặc biệt, như bánh quay trữ năng chẳng hạn. Sau hết là

Liêu Trai...

*Anh! Có nghe mùa xuân đang mời gọi!
Để mộng liễu trai ấp ủ dịu dàng?
Để ao ước, hồn đi lạc lang thang...
Trong nắng sớm, hương xuân còn vương
vấn?*

*Nói đi anh, để em đừng ngỡ ngàng
Chuyện tình duyên, nhưng đừng chuyện lìa
tan...*

*Để lòng em, đừng đau xót ngỡ ngàng
Để lòng em, không còn hồn tê tái?*

*Nói đi anh, sao anh còn ái ngại?
Có gì đâu, một chuyện thật liễu trai
Mình quen nhau, bờ ngõ một sớm mai...
Mong manh quá, tơ trời như sương khói!*

*Để lấm khi, em thăm thi tự hỏi
Tình liễu trai anh mê đắm thật say
Yêu lãng mạn, như quên lãng tháng ngày
Anh ngây ngất, vì hương tình thơm ngát!*

*Khi bình giác, thấy lòng mình ngỡ ngàng!
Vì liễu trai, như sương khói chóng tan
Vì ảo ảnh, cho nên rất mau tàn.
Tình chỉ đẹp, khi nắng chiều vừa tắt...*

*Nói đi anh, sao anh cười héo hắt
Chuyện chúng mình, chuyện đẹp nhất thế
gian*

*Tháng ngày trôi, sắc đẹp sẽ phai tàn
Nhưng mãi mãi, tình hoài còn yêu dấu. □*

☆ Marianne Nguyen
Kỷ niệm một đêm thức gần sáng..

một động cơ (motor), hầu như luôn luôn là động cơ điện lưỡng tính (vừa là động cơ, vừa là máy phát điện).

Đã có nhiều giải pháp được đưa ra cho các bộ phận trên; tí như máy nổ không tỏa nhiệt (adiabatic engine). Việc dùng loại máy này có thể giúp loại bỏ hệ thống giải nhiệt bằng chất lỏng hiện nay cũng như phục hồi nhiệt thải qua hệ thống tua-bin kết hợp với trục dẫn lực chính. Cách thức khác là tăng hiệu suất máy bằng cách tăng thì nổ (của máy bốn thì), giúp cho nhiên liệu được đốt một cách “kỹ lưỡng” hơn. Nhưng ở bước này, hầu hết những nỗ lực nhằm gia tăng hiệu suất máy đều dẫn đến việc gây ra ô nhiễm nặng nề hơn.

Động cơ phản lực (turbines) chạy bằng khí tự nhiên cũng tương đối có hiệu năng khi cần đến nhiều công suất với tải nặng, ổn định. Loại động cơ này đã được phát triển cả 30 năm qua cho xe hơi, nhưng rất ít thành công vì tốc độ vòng cao của máy ít thích hợp với tình trạng thỉnh thoảng phải dừng lại của xe hơi. Nhưng trong trường hợp phát lực tăng, động cơ phản lực có thể trở thành thích hợp để chạy một máy phát điện.

Tế bào nhiên liệu (chứ không phải năng lượng), hiện đang được nghiên cứu tại hai phòng thí nghiệm Argonne và Lawrence Berkeley, cũng có thể là những nguồn đáng kể. Những loại tế bào này có thể biến khí thiên nhiên thành hydrogen để cung cấp điện năng. Tế bào nhiên liệu làm việc tốt nhất khi chạy loại tải ổn định có công suất thấp, cũng là đặc tính của một hệ thống phát lực tăng.

Hệ thống phát lực tăng cung ứng những xung lực (surges) mãnh liệt dùng cho lúc tăng tốc xe qua một hệ thống dự trữ điện năng, làm ổn định hóa hệ thống

phát lực chính, và giúp cho động cơ phản lực hoặc tế bào nhiên liệu trở nên thực tế hơn khi chúng được dùng để trực tiếp phát lực. Cả hai loại máy phát năng lượng trên đòi hỏi một hệ thống trữ năng tương đối cao làm trung gian.

Được biết, có nhiều năng lượng thất thoát dưới dạng nhiệt qua hệ thống thắp cổ điển. Nhưng số năng lượng này có thể được tái hồi, như loại xe điện Impact của hãng GM đã chứng minh. Năng lượng thất thoát có thể được thu lại bằng cách cho một động cơ điện vừa hoạt động như một động cơ (phát lực) khi chạy xe và một máy phát điện (thu lực) khi thắng xe. Khi ấy việc đạp thắng xe chỉ là sự đổi phương thức làm việc của motor từ động cơ thành ra máy phát điện. Năng lượng từ bánh quay cùng lúc làm quay máy phát điện, giảm tốc xe, và charge bình.

Cho hệ thống trữ năng, ắc-qui cổ điển là biện pháp đơn giản nhất; nhưng hầu hết các ắc-qui này không thể chịu đựng được dòng xung điện cao lúc thắng xe. Một xe được thắng gấp ở vận tốc 60 dặm giờ có thể nâng dòng điện lên đến vài trăm ampère, ở hiệu thế mấy trăm volts. Vì thế chỉ một hệ thống trữ năng dùng bánh quay mới chịu nổi thứ cường độ và hiệu thế cao này.

Cách thức khác nhằm ổn định tải là dùng một “siêu tụ điện [ultracapacitor],” là một dụng cụ đã được các phòng thí nghiệm quân sự phát minh cho cái gọi là “súng đường rầy [rail gun],” trong đó siêu tụ điện đã được dùng để tạo một quỹ đạo năng lượng (đường rầy) cho một vật được phóng đi dọc theo đường rầy này. Tưởng nên nhắc lại tụ điện là một trong những dụng cụ điện cổ điển nhất ngày nay, được hình thành bằng cách tích tụ các hạt điện tử giữa hai lá dẫn đặt cách nhau.

Siêu tụ điện duy trì điện năng bằng cách phân bố điện tử ngang qua bề mặt khổng lồ của một lá dẫn, như than, làm cho điện năng được tích tụ giống như trong một ắc-qui khổng lồ hay một bánh quay trữ năng.

Thành phần chính của hệ thống phát lực tăng là động cơ chạy xe (tức máy phát/tạo lực), nguyên là một động cơ điện lưỡng tính; nhưng việc chế tạo một hệ thống kiểm soát động cơ ở hiệu thế cao và dòng điện lớn đòi hỏi người ta phải điều nghiên thêm.

Một trong những mục tiêu chính của chương trình siêu xe hơi là lọc lựa các cách thức kết hợp và quyết định xem kỹ thuật nào nên dùng và kỹ thuật nào nên bỏ. Theo lời Alvin York, giám đốc chương trình xe đời mới thuộc hãng GM, cho biết, “Cái khó là loại bỏ những kỹ thuật không thực tế khỏi danh sách.”

Được biết các phòng thí nghiệm quốc gia tương xa lạ đối với xe hơi. Những phòng thí nghiệm này hầu hết tập trung nghiên cứu về máy siêu điện toán, tế bào nhiên liệu, bánh quay trữ năng, và các vật liệu đặc biệt. Một vài phòng, đáng kể nhất là Argonne, đã tham gia vào một số chương trình nghiên cứu hỗn hợp với các hãng sản xuất xe hơi trong mấy năm qua. Trọng trách thay đổi lãnh vực nghiên cứu và hợp tác được đặt lên hai vai Tiến Sĩ Mary Good, nguyên cựu chuyên viên nghiên cứu của một hãng xe hơi và hiện nay là tổng thư ký kỹ thuật của Bộ Thương Mại Mỹ. Bà Good cho biết có nhiều triển vọng trong việc dùng các phòng nghiên cứu quốc phòng cho việc phát triển những kỹ thuật xe hơi mới.

Bà phát biểu, “Đây là những kỹ thuật nhảy vọt. Một số kỹ thuật sản xuất rất phức tạp dùng cho quốc phòng có thể chuyển sang

lãnh vực dân dụng. Ngoài ra còn có những vật liệu cao kỹ. Nếu có thể làm giảm bớt trọng lượng, quý vị có thể giảm bớt phần lớn trở ngại.”

Nhưng đề ra một thời khóa biểu cho việc chế tạo xe hơi mẫu sẵn sàng cho sản xuất vẫn còn cách xa với những gì được trưng dẫn trong phòng thí nghiệm. Có lẽ giới hạn của chương trình siêu xe hơi là giá thành của xe phải thấp như giá thành của xe hơi dùng piston hiện nay. Theo lời Tiến Sĩ David Cole thuộc viện đại học Michigan, khoa vận tải ô-tô, thì “Một bộ phận không gian điển hình có giá thành khoảng một ngàn lần cao hơn, nếu sản xuất hàng ngàn cái mỗi lần, so với một bộ phận xe hơi.”

Vì thế khái niệm sản xuất hàng loạt làm giá thành rẻ hơn có thể sẽ không áp dụng được cho chương trình siêu xe hơi. Một mặt giá thành của vật liệu cao kỹ còn quá cao; lại nữa giá thành này không nhất thiết phải giảm theo cách thức sản xuất hàng loạt.

Một thí dụ cụ thể là dụng cụ bán dẫn cao suất (công suất cao, có thể dẫn dòng điện lớn) cần thiết cho siêu xe hơi có thể không ảnh hưởng bởi việc sản xuất với số lượng cao. Điều này là hiển nhiên hơn nếu để ý đến lời phát biểu của Bradford Bates, giám đốc phân xưởng kỹ thuật năng lực thuộc hãng Ford: “Một trong những lý do khiến máy điện toán giảm giá là vì người ta có thể chế tạo những chip nhỏ hơn với nhiều bộ phận hơn. Nhưng dòng điện lớn vẫn đòi hỏi nhiều bán dẫn, vì thế giá sản xuất có thể vẫn không giảm.”

Điều tương tự cũng có thể xảy ra cho carbon sợi (carbon fiber), hiện nay đã được sản xuất hàng loạt nhưng vẫn ở giá từ 10 đến 20 mỹ kim một cân anh, nếu so với

thép chỉ vào khoảng nửa mỹ kim một cân anh. Ở giá thành như vậy, một bánh quay không cũng có thể có giá thành cao gấp đôi so với một dây xích cổ điển hiện nay.

Vì thế việc sản xuất một siêu ô-tô ở giá thành chấp nhận được đòi hỏi phải có một kỹ lục sản xuất nào đó có tác dụng lên mọi thứ, từ xe chạy... đến... nhà ở. □

CÁ TUNA... ĐIỆN

Chú cá tuna kỳ lạ nhất thế giới hiện đang tung tăng bơi lội trong bể thí nghiệm tại Viện Kỹ Thuật Massachusetts (MIT). Da của chú làm bằng... Lycra, xương sống làm bằng... dây thép, và óc của chú... là một chiếc máy tính nhỏ xíu. Khi tắt, chú ta nằm bất động và cứng ngắc dưới đáy bể, nhưng khi bấm nút chú ta dẫy... sống, quẫy đuôi qua lại hết như một chú... tunai... thật.

Đây chính là một công cụ thí nghiệm cho tàu ngầm mà các khoa học gia muốn áp dụng để tiết kiệm năng lượng. Theo lời vị trưởng nhóm nghiên cứu, Michael Triantafyllou, thì “Khi một vật cứng di chuyển trong nước, vật ấy

sinh ra những lực cản tẽ nước ra sau theo hai bên hông, làm vật bị đẩy lại và giảm bớt năng lực. Nhưng khi cá tuna bơi, chúng dùng đuôi để biến những luồng nước cản này thành những nguồn sức đẩy.”

Các nhà nghiên cứu tại MIT và Viện Hải Dương Học Woods Hole đã thiết kế chú cá này hết kiểu một chú tuna... thật có vây xanh. Theo lời Dave Barnett thuộc MIT, thì, “Trước hết chúng tôi thực hiện một loạt những bản vẽ từ một chú tuna thật, sau đó chúng tôi tìm cách biến thành chú cá robot.” Chú cá robot này gồm sáu đoạn độc lập được gắn với nhau thật sát, sao cho khi uốn cong chiếc đuôi có thể chạm vào... mũi, chú, để chú có thể hoạt động giống... cá thật.

Cái ý tưởng về loại tàu ngầm không động cơ có thể di chuyển dưới nước bằng cách quẫy phân đuôi qua lại tuy có vẻ... cá..., nhưng thử nghiệm đầu tiên cho thấy chú tuna... giả này có thể giúp người ta tiết kiệm từ 30% đến 100% năng lượng so với kiểu thiết kế cổ điển. □

Trao

Tron

Tim

Tôi

*Tôi thử thì thầm thổ thổ
Trót tim trắng, trắng trốn, tác thì thôi!
Tôi tha thiết trao tình tươi trẻ
Tiểu thơ thần thò thách thức tình tôi
Trong thuở thần tiên tôi trần trọc
Trao tron tiểu thơ tám thiêng tình
Thỉnh thoảng tôi tìm trong tiềm thức
Thăng trầm thời thiếu tạo tương tư
Tình thần thê thắm trong thiên tự
Từ trưa tới tối tụng thiên tâm. □*

‡ SPT
Santa Ana, Calif., 12-30-94.

CHUYỆN... TRỜI ƠI...

‡ Tí Tiều Tụy

– Trời đất ơi, giờ này mà còn chưa xong thì biết chừng nào mới ra báo???

– Trời đất ơi, bài vở không đủ, bây giờ biết làm sao? Ráng viết nhe.

– Trời ơi, tui cũng đã ráng hết mình rồi.

Thấy anh Quân lo, Tí tui cũng lo theo. Mà không lo sao được, mỗi lần ra một số Non Sông là mỗi lần người phụ trách thật vất vả lo lắng. Nguyễn Quân, cái anh chàng cao gầy, hiền lành, nghiêm

chỉnh, cười bằng mắt nhiều hơn bằng miệng, không hiểu sao lại về làm “dâu” cho Non Sông. Chính vì ở quá xa, tận thành phố Oxnard, cách Tổng Hội gần hai tiếng lái xe (tương đương hai ngày đi bộ), nên ảnh lo quá là lo. Ở đời, người sướng nhất là người vô trách nhiệm, còn người khổ nhất là người có trách nhiệm.

“Dân” ở Tổng Hội thật là nhiều. Ai cũng biết ăn, biết làm, biết lo trại hè, biết dạy Việt ngữ, biết “cống” hội xuân,... rồi còn biết ngủ, biết khóc, biết cười, biết không nhẽo, biết ghét, biết buồn, biết thương, biết yêu..., cái gì cũng biết hết mà tại sao ít ai “chịu” biết làm báo???

Trời đất ơi, khổ quá! Mỗi lần về họp với anh em, Tí tui cứ:

*“Lạy ông đi qua. Lạy bà đi lại.
Làm ơn, làm phúc... nhào vô giúp báo Non Sông.”*

Cuộc đời, ai cũng thích sướng cả. Hãy nhìn kìa, một cô bé thật xinh bước vào Tổng Hội. Cô ta nhỏ nhẹ:

– Non Sông số mới ra chưa anh?

– Ra rồi, cô học trường nào? Lấy nhiều nhiều về cho các anh chị em nhe.

Cô ta chỉ muốn có một “chồng” mà Tí tui “dí” cho cô thật nhiều “chồng” làm cô “ôm” hồng hết.

– Cô ở gần đây không?

– Dạ cũng gần, em cũng hay đi ngang đây. Em với mấy đứa bạn thích đọc Non Sông lắm. Thỉnh thoảng em với tụi nó có viết về cho Non Sông mà mấy anh không biết đó.

Thật thế sao? Ôi, thì ra trước mặt mình là một trong những người ái mộ, ủng hộ cho Non Sông. Một trong những “tiếng

súng” âm thầm của tờ báo sinh viên. Mình lại biết thêm một số bút hiệu nữa. Bây giờ mình lại có nhiều nụ cười hơn tí tí khi đọc những bài thơ tình của mấy cô. Thì ra bút hiệu đó là của cô này, còn cái bài văn mà mình sửa lỗi chính tả gần chết là của cô kia, còn cái bài thơ thất tình “lục đục” là của anh nọ v.v... và v.v....

Với một giọng nói ấm áp nhất cuộc đời, Tí tui... “du”:

– Về giúp Non Sông nhe. Tụi anh đang thiếu người lắm. Về làm báo cũng vui lắm đó.

Bằng một đôi mắt ngây thơ nhất thế gian, cô nàng bị... “du”:

– Dạ.

Sau đó Tí tui kéo ghế mời nàng ngồi, rót nước cho nàng uống, đánh một bài mẫu cho nàng coi, chỉ từng chút cho nàng hiểu, rồi lâu lâu còn mua bánh mì cho nàng ăn nữa chứ. Chiều chuộng vô cùng như vậy đó, đâu phải để bắt cưới Tí tui đâu, để giúp tờ Non Sông thôi mà. Vậy mà ngồi đánh máy chừng ba bữa, dán label chừng hai kỳ là nàng... “dzọt”. Tí tui vẫn kiên nhẫn “train” cho người khác. Đến nay cũng đã có 101 nàng hứa hẹn về giúp rồi “bạc tình” với mình như vậy đó. Bây giờ gặp con gái Tí tui... “thù” lắm.

Non Sông, tờ nguyệt san sinh viên mà Tí tui đã có thật nhiều kỷ niệm với nó. Nhiều lúc mình thật cô đơn ngồi gõ từng dòng từng chữ, soát từng lỗi chính tả, dán từng label, gặm bánh mì với một lon sữa đậu nành giữa đêm khuya, nhìn ra cửa thì thấy trời gần sáng.

Quên Đi

Tình Yêu Cũ

*Anh còn nhớ không anh
Lời hôm nào anh nói
Thề yêu em trọn kiếp
Tình không hề nhạt phai.*

*Nhưng anh đã quên lời
Như gió thoảng mưa bay
Nên đem tình san sẻ
Còn tình nào cho em.*

*Tình anh em xin giữ
Để kỷ niệm trong tim
Dù tình thật cay đắng
Dù tình nhiều xót xa.*

*Giờ mình em lẻ bóng
Lệ ướt hoen bờ mi
Anh vui tình yêu mới
Quên chuyện tình năm xưa. □*

‡ D.T.N.

Nhiều đêm mình ngồi ngắm nghệ sĩ “già” Trịnh Trọng vừa lay-out báo vừa phì phèo điệu thuốc, rồi chuyên tay cây guitar để đồn từng tưng tưng, nói chuyện từ thiên đàng cho đến địa ngục, từ con vi trùng cho tới ông tổng thống. Có những lúc anh chị em chờ từng chồng báo đi phát khắp nơi, bao nhiêu là kỷ niệm. Cũng vì tờ báo này mà nhiều lần Tí tui tức đến nỗi muốn... cắn anh Trịnh Trọng đứt làm đôi vì cái tính ngang ngang của anh. Nhưng nghĩ lại cũng tội vì chỉ có anh mới có thể thức hết đêm này đến đêm khác để lay-out cho tờ báo. Có một dạo nhờ anh Nhị Vũ lo giùm nên anh Trọng không phải thức khuya nữa.

Ngày xưa lúc mới về làm Non Sông, Tí tui ốm tong teo. Sau bốn năm tình “lận đận” với tờ báo, bây giờ có Tí tui có da có thịt ra tí tí, có lẽ nhờ hít hơi... giấy, kỳ tới sắp bị đổi tên rồi.

Có một nhà thơ rất tốt với Non Sông là Lê Tạo (tới 108 tuổi cũng vẫn còn là thơ sinh). Anh thương Non Sông lắm, có điều chưa hết

tình hết nghĩa. Giàu nứt vách vậy mà ảnh không chịu bán bớt hột xoàn, kim cương để mua một chiếc xe kha khá mà chạy về... coi anh em làm báo, cứ chạy xe cũ hoài thì có ngày cũng phải kêu anh em xuống đẫy. Thương Non Sông mà không chịu ngồi vào đánh máy, dán label, bỏ bao, có ngày Non Sông kiện Lê Tạo cho coi. Người thì cao to, nặng gân bằng con voi mà đi đâu cũng bị vướng bởi một sợi tóc (“Sợi tóc ai vướng ở đây”). Năm con heo này thì thế nào Lê Tạo sẽ bị vướng bởi một chùm tóc cho chết luôn.

Người viết văn, làm báo phải có một tí... máu. Cái hạnh phúc của mình là được thả hồn một cách tự do trên trang giấy, viết từ trái tim và sửa nó lại bằng cái đầu của mình. Một cái gì thoáng qua mà mình không chụp, không giữ lại kịp trên giấy thì nó sẽ dễ bị mất, đôi khi hồi tưởng lại thì sẽ không còn cái cảm xúc để diễn tả nó nữa. Cái thích của mình đôi lúc cũng dễ làm người khác thấy bực mình vì đôi lúc mình cứ như là “người đi trên mây”. Mọi vật xung quanh,

tùy theo góc độ nhìn của mỗi người, thì có thể thấy được một nét hài nào đó mà sẽ làm cho mình thấy buồn cười, nhờ đó mình sẽ yêu đời hơn.

Mỗi người có một cái thích, sở trường khác nhau. Có điều không phải ai cũng làm được điều mình muốn. Tuy nhiên ở một góc của tâm hồn của mỗi người đều có một sân khấu cho chính bản thân mình mà chỉ có mình mới hiểu. Biết bao nhiêu cô có khiếu mà không thành ca sĩ, biết bao nhiêu chàng có tài mà không thành phóng viên, biết bao nhiêu người có khả năng mà vẫn không thực hiện được giấc mộng.... Nếu ai cũng đạt được giấc mộng của mình thì xã hội sẽ không còn tồn tại nữa, vì thế nào cũng sẽ có một thằng khùng ước ao: “Ước gì tất cả mọi người biến thành... chuột hết.”

Năm cũ trôi qua, năm mới lại đến. Lo cho lắm cũng vậy, buồn cho lắm cũng thế thôi, tại sao mình không tìm một nụ cười cho mỗi ngày của cuộc đời, phải thế không bạn? □

Ngày Xuân Kể Chuyện

MÂM NGŨ QUẢ

‡ Thái Hòa

Cũng như những bà cụ già Việt Nam khác, ngoại tôi rất tin vào những tục lệ từ xa

xưa—có khi đã trở thành quá cầu kỳ và tốn kém.... Mâm ngũ quả là một trong những thủ tục rườm rà nhất mà mỗi độ Tết đến, cả Ngoại lẫn con cháu trong nhà đều phải nhọc công chuẩn bị.

Ngoại tôi tính thích những việc tản mẩn, đòi hỏi nhiều công sức và thời gian. Cứ từ độ hai mươi ba tháng Chạp trở đi, hầu như ngày nào Ngoại cũng đi chợ. Mà không phải chỉ đi một chợ. Từ sáng là đã thấy bà đón xe xích lô, khi thì kêu chở tới chợ Bà Chiểu, khi thì chợ Gò Vấp, có lúc tận chợ Sài Gòn.

Nói chung là nhiều chợ khác nhau dùng rằng chợ nào cũng bán những mặt hàng như nhau. Có lẽ “Shopping” đã là một thứ “gen” di truyền của phụ nữ rồi. Càng “shopping” nhiều càng thấy thích.

Bà đi chợ rất kỹ, rất lâu cốt chỉ để tìm lựa cho được những trái cây vừa ý nhất. Chẳng có gì nhiều, chỉ vài trái măng cầu, vài trái dưa non, vài trái đu đủ, dăm ba trái xoài, tin rằng khi trưng chúng trên mâm ngũ quả, tên gọi của từng loại trái cây sẽ nói lên điều mình mong ước: “Cầu Vừa Đủ Xài.”

Trái dưa là trái lớn nhất, dễ mua mà lại lâu hư nên ngoại tôi

ưu tiên tìm mua nó trước. Trái dứa mua phải tươi xanh và còn một cái cuống ở phía trên thì mới đúng tiêu chuẩn. Có khi mua được trái vừa ý, về tới nhà, vô phúc cho dứa nào lỡ làm sứt cuống hay trầy vỏ, thế là coi như xui cuối năm; ngày mai sẽ phải xách giỏ theo Ngoại lựa mua trái khác. Để tìm mua được một trái dứa đủ tiêu chuẩn, có khi ngoại tôi mua tới cả chục trái dứa.

Đó mới chỉ là chuyện trái dứa, còn trái măng cầu, trái đu đủ, trái xoài, mỗi trái muốn được xuất hiện trên mâm ngũ quả đều phải

trải qua một giai đoạn tuyển lựa tương tự như trái dứa vậy. Rắc rối nhất có lẽ là chuyện trái xoài. Dịp gần Tết ở Sài Gòn chưa phải là mùa xoài. Lúc đó, những cây xoài chỉ đang trở bông trắng xóa, muốn có được những trái xoài non nhỏ bằng ngón tay cái, thông thường phải chờ đến qua rằm tháng Giêng mới có. Ấy vậy mà người ta, chả hiểu tìm ở đâu ra, lại có thể bày bán những trái xoài nhỏ xíu trong những chiếc rổ con con đâu đó trong chợ. Tất nhiên là giá bán còn mắc hơn cả xoài lớn bình thường nữa. Dù là hiếm hoi như vậy nhưng Ngoại cũng phải đổi tới đổi lui cả chục bận mới tìm được vài trái vừa ý. Có lẽ đó cũng là một cái thú của mấy bà già đi chợ Tết. Càng rắc rối, rườm rà càng thấy vui!

Khi các loại trái cây đã tập trung đầy đủ, ngoại tôi bắt tay vào công việc mới: phân chia các loại trái cây ra làm nhiều mâm để trưng trên nhiều bàn thờ. Nhà tôi có nhiều bàn thờ lắm. Bàn thờ Phật, bàn thờ ông bà, bàn thờ ông Thần Tài, bàn thờ ông Táo, bàn thờ ông Địa, bàn thờ Trời phía trước nhà gọi là bàn Thiên. Nhiều bàn thờ có nghĩa là phải có nhiều mâm ngũ quả. Càng nhiều mâm càng có nghĩa càng mất nhiều công sắp xếp. Bà ngoại sẽ lặp lại một màn tuyển lựa nữa. Trái dứa này tốt nhất để dành trưng ở bàn thờ Phật. Trái dứa kia xấu hơn một tí nên để trưng ở bàn thờ ông bà. Tối lượt trái măng cầu này tốt nhất sẽ để vào bàn thờ ông bà

để bù lại trái dứa không được tốt lắm lúc này. Cứ bù qua sót lại như vậy cho đến khi tất cả các mâm lớn nhỏ đều đầy đủ. Đó mới chỉ là phần thân mâm thôi. tới lúc thực sự sắp vào mâm có khi trái này hơi quá khổ một tí thế là trật tự lại bị xáo trộn. Rồi màu sắc lại cần phải hài hòa cân đối. Nếu không Bà lại sắp rơi sắp lui một lần nữa. Sợ nhất có lẽ là lúc sắp gần xong, một trái nào đó một quá tự động té xối và... chấn thương mình đấy. Nếu không còn trái nào nguyên vẹn để có thể thế vào chỗ anh bạn vừa tử thương đó thì nội trong nhà phải có một người tình nguyện xách xe chạy đi ra chợ tìm mua trái khác nếu muốn có một năm mới “yên nhà lợi nước.”

Có lẽ bởi tấm lòng thành của Ngoại mà năm nào mọi điều tốt đẹp đều đến với gia đình. Trên mâm ngũ quả tuyệt đối không có trái chuối nào hết vì sợ suốt năm sẽ chúm mũi, chúm lái. Có năm Bà tìm đâu ra vài trái sung thì trưng thêm vào và gọi là cầu cho mọi sự được sung mãn. Hồng thì để cho hồng hào. Thơm thì để thơm tho. Tuy nhiên, trái thơm đầy gai góc và có nơi người ta gọi là trái khóm nên sau này không còn thấy trái thơm trong danh sách mâm ngũ quả của Ngoại nữa. Coi như đã được một món!

Dù là ngân tận cổ những ngày chuẩn bị đón Tết cầu kỳ rắc rối của Ngoại nhưng giờ đây, khi những đứa con cháu Ngoại lưu lạc khắp nơi trên thế giới, nơi mà một thoáng Xuân đúng nghĩa quê hương đã trở thành khá hiếm hoi, một vài hình ảnh xưa cũ cũng có thể chạnh lòng người viễn xứ. Nơi đây tụi con không có đủ thời gian để tìm những trái măng cầu tốt nhất, những trái dứa tươi nhất nhưng có lẽ một mâm trái cây đơn sơ phút Giao Thừa cũng đủ nói lên tấm lòng thành của những đứa con cháu xa. □

Bé Yêu

Sáng thức dậy nghe tiếng chim ríu rít
Bé hân hoan đón nắng ấm mùa xuân
Nhìn chung quanh bé thấy đời thật đẹp
Thì ra thế bé đã bắt đầu yêu.

Ngồi một mình bé thả hồn theo gió
Hay băng khuâng và nghĩ chuyện vu vơ
Nhặt chiếc lá viết tên người tên bé
Trái đây sân để cùng bước chung đôi.

Bé e ấp xui trời hãy cho bé
Mỗi tình đầu đẹp tựa những vần thơ
Và người ấy sẽ thương bé mãi mãi
Để nụ cười luôn ở trên môi xinh. □

‡ D.T.N.

Một Thoáng Mơ Xuân

Năm nào cũng thế, cứ mỗi lần Tết đến là tôi tự trang trí cho căn phòng của mình có vẻ xuân một tí. Trên bàn học là một bình hoa được trưng theo kiểu cổ truyền chỉ gồm toàn hoa cúc trắng và hoa cẩm chướng, vài tấm thiệp từ Việt Nam gửi sang, một hộp mứt, một bao hạt dưa và vài cái bong bóng treo ở góc phòng. Như thế là tôi có thể ngồi hàng giờ trong phòng vừa cắn hạt dưa vừa ôn lại những kỷ niệm ngày xưa khi còn ở Việt Nam. Không biết có phải tại tôi quá lãng mạn hay không, nhưng hình như tôi sống hơi nhiều với kỷ niệm.

Tôi còn nhớ năm ấy, sau khi thi xong vào đại học và đang chờ kết quả, buồn quá chẳng biết làm gì nên tôi ghi tên học một lớp vẽ gần nhà. Thầy dạy vẽ là một ông thầy còn trẻ nhưng tính tình trầm lặng và có hơi nghiêm khắc. Bài tôi vẽ lần nào cũng bị phê là “Còn yếu, phải cố gắng nhiều!” Học cả mấy

tháng mà hình như ngoài chuyện chỉ dẫn, sửa bài cho tôi, chúng tôi chỉ có nói chuyện đôi ba lần gì đó.

Thế rồi Tết năm ấy, ngày mừng một Tết, tôi mặc chiếc áo dài màu vàng có điểm hoa trắng, tóc thắt bím, đi lễ chùa cùng với mẹ. Tôi rất thích bong bóng, nên sau khi lễ Phật xong, tôi ra ngoài chọn mua một vài cái bong bóng để về treo trong nhà. Tôi còn đang chọn lựa thì nghe có tiếng ai nói:

– Này cô bé! Có thể cho phép tôi chụp một vài tấm hình để làm mẫu vẽ tranh không?

– A! Thì ra là thầy. Thầy cũng đi lễ chùa nữa sao?

– Vâng! Năm nào tôi cũng đi chùa nhưng không phải để lễ Phật đâu mà là để chụp hình.

– Em không biết là ngoài tài vẽ tranh ra, thầy còn biết chụp hình nữa.

– Chuyện nhỏ thôi mà! Sao? Có đồng ý cho tôi chụp hình làm mẫu không?

– Chụp hình thì em thích lắm nhưng em phải xin phép mẹ trước đã. Còn làm mẫu thì em không chịu đâu vì lần trước em thấy chị gì đó ngồi làm mẫu hàng giờ cho thầy, em sợ lắm! Vừa mỏi lưng lại vừa đói bụng nữa.

– Vậy là đồng ý chụp hình rồi phải không? Bác đang ở đâu để tôi xin phép dìum cho.

Tôi dẫn thầy lại chỗ mẹ tôi đang đứng trò chuyện với mấy bác cũng thường xuyên đi chùa. Tôi nói nhỏ:

– Mẹ cho phép con chụp hình với....

Tay tôi hướng về thầy. Mẹ tôi còn đang chưa hiểu tôi muốn nói gì thì thầy đã lên tiếng:

– Cháu chào bác, cháu là thầy dạy vẽ của Vân Anh. Năm mới cháu kính chúc bác được nhiều sức khỏe và gia đình được nhiều may mắn.

– Chào thầy, Vân Anh nó có nhắc nhiều về thầy. Nó bảo thầy tận tâm lắm! Năm mới tôi cũng chúc cậu và gia đình thật nhiều vui vẻ và hạnh phúc.

– Cháu cảm ơn bác! Sẵn đây cháu cũng xin phép bác cho cháu dẫn Vân Anh đi chụp hình vài nơi để làm mẫu vẽ tranh và luôn tiện cho phép Vân Anh lại nhà cháu chơi vì hôm nay nhà cháu có tổ chức tiệc mừng năm mới. Chiều tối cháu sẽ đưa Vân Anh về nhà.

Tôi ngơ ngác nhìn ông thầy nói một hơi. Hồi nào tới giờ tôi chưa bao giờ nghe ông nói nhiều như thế. Tôi nghe tiếng mẹ tôi trả lời:

– Được thôi, phiền cậu đưa cháu về sớm. Vân Anh! Con đi chơi vui nhé! Mẹ sẽ kêu xe xích lô về sau.

Thế là hai thầy trò tôi đi từ Lăng Ông Bà Chiểu, lên chùa Một Cột ở Thủ Đức, rồi quay về Thanh Đa, và chụp không biết bao nhiêu là hình. Trên đường về nhà thầy, tôi buột miệng hỏi:

– Bộ năm nào thầy cũng bắt cóc một cô làm nạn nhân như thế này sao?

– Mấy năm trước khó khăn lắm mới tìm ra một cô đồng ý cho tôi chụp vài tấm. Họ đâu có biết tôi là ai đâu mà theo tôi như thế này. Chỉ có cô là học trò mới có thể vâng lời thầy thôi. Năm nay thì tha hồ mà chọn ảnh nghệ thuật.

– Hê! Thầy chọn làm mẫu để vẽ thì chỉ

chọn vài tấm thoi phải không? Còn bao nhiêu thầy đưa lại cho em hết nha!

– Vâng, với điều kiện là cô phải đồng ý làm mẫu cho tôi vẽ.

– Em đã bảo là không chịu làm mẫu mà! Bao nhiêu người trong lớp làm mẫu cho thầy rồi mà vẫn chưa đủ sao?

– Không phải là bắt mà xin phép đăng hoàng. Mỗi người có một nét đặc trưng riêng. Ở cô, tôi tìm được vẻ hồn nhiên, ngây thơ và thật thà mà tôi không tìm thấy ở người khác. Thoi tùy cô, khi nào đồng ý thì cho tôi hay. Chỉ sợ đến lúc cô đồng ý thì tôi đã hết nguồn cảm hứng rồi. Lúc đó tranh có xấu thì đừng có chê đó!

– Xí! Còn lâu em mới đồng ý. À! Mà sao hôm nay thầy nói chuyện khác với ngày thường quá vậy? Mọi khi thầy ít nói lắm mà!

– Thì hôm nay là Tết, nói nhiều một chút cũng đâu có sao. Hồi ban sáng tôi thấy cô đang chọn bong bóng phải không? Bộ thích lắm hả?

– Vâng, bong bóng là một trong những thứ em thích nhất, nhưng mà phải to cơ, càng to càng đẹp.

– Thế còn thích thứ gì khác nữa?

– Em thích âm nhạc, hội họa, trang trí nhà cửa, kẹo, sầu riêng, cốm, kỳ, thi, họa, cái gì em cũng thích hết.

– Thôi đủ rồi, thích gì mà lắm thế! Phải tặng cho cô pháp danh là “Thích Đủ Thứ” mới được. Nếu mà thích âm nhạc và hội họa thì cô có cùng sở thích với tôi rồi. Khi nào có triển lãm tranh hoặc có ca nhạc hay tôi rủ cô đi cùng, có chịu không?

– Vâng, với điều kiện là thầy xin phép sư mẫu của em trước đã.

Ngày mừng một Tết năm đó là một trong những ngày Tết vui nhất của tôi. Nhà thầy khá rộng và được trang trí khá đẹp. Tôi được dịp làm quen với ba má, hai người em trai của thầy cùng tất cả bạn bè và họ hàng. Tôi chơi vui lắm! Món nào tôi cũng tham gia từ đánh bài cho đến ăn uống, thích nhất là bánh chưng, kể đến là hạt dưa. Bọn tôi đánh bài không chơi ăn tiền mà chỉ dùng hình phạt. Tôi sợ nhất là hình phạt phải cởi bỏ bớt một món đồ mình mang trên người vì chỉ sau một thời gian ngắn tôi chẳng còn gì để bỏ ngoại trừ bộ đồ mặc trong người. Thầy tôi phải kéo tôi ra ngoài và bảo đi theo thầy vì thầy có chuyện cần

nhờ. Thật là may mắn, nếu không tôi chẳng biết phải làm sao.

Tôi theo thầy vào phòng, trong phòng có cây đàn piano và guitar. Thầy thì đàn còn tôi thì hát, chúng tôi nói chuyện, đàn hát một hồi, tôi xin phép phải đi về. Trước khi về, thầy còn tặng cho tôi hai chiếc bong bóng to thật là to, không biết đã mua từ lúc nào.

Thật là một cái Tết đáng ghi nhớ đối với tôi. Từ đó về sau, vì tôi bận học đại học và lo chuẩn bị để đi đoàn tụ nên ít khi gặp thầy. Ngày tôi đi, thầy có đến nói vài lời tạm biệt và tặng cho tôi bong bóng, trên có hàng chữ “Mến tặng Vân Anh”, do chính tay thầy vẽ. Cả một phi trường đông đúc, chỉ có một mình tôi là tay cầm bong bóng. Tôi cảm thấy hạnh phúc lắm!

Khi qua Mỹ được một thời gian tôi hay tin thầy đã vượt biên và đã mất tích. Mặc dù giữa chúng tôi vẫn chưa có tình cảm gì sâu nặng nhưng đối với tôi đó là một sự mất mát đau lòng. Thầy ơi! Ở phương nao có biết chẳng cứ mỗi lần Tết đến là có một cô học trò luôn nghĩ đến thầy không? □

Anh Nguyễn, Xuân 95

Đổi Ngôi

Mới hôm qua mười sáu
Vẫn thích làm con trai
Bắt anh “chiều” đủ thứ
Miệng cứ “bai bai” hoài

Gió mùa đông dẫn lối
Mối dây tròn... mười bảy
Thần tượng đã đổi ngôi
Con gái đẹp hơn nhiều.

Thắc mắc sao... kỳ lạ
Tóc thích xõa ngang vai
Thùy mi nhiều hơn trước
Anh cứ phải... khen hoài.

Rồi băng khuâng gió thổi
Và những lúc anh nhìn
Nhỏ biết cả... cảm tình
Cũng đang đời... đổi ngôi. □

☆ Ái Thông (Westminster HS)

Vài Lời Về PROJECT NGỌC

☆ **Đỗ Nhân** (Cố Vấn Project Ngọc – UCI)

Năm 1995 đang bắt đầu. Mùa Đông đang đi qua và mùa Xuân sẽ về cùng rất nhiều hy vọng và dự tính mới trong đời sống của mỗi chúng ta. Nhưng trong những ngày này, ở một nơi khác, có rất nhiều người đang tuyệt vọng nhìn thời gian trôi qua. Họ lặng lẽ đếm từng ngày còn sót lại của năm, và biết rằng tự do, dù là thứ tự do rất mỏng manh và hèn mọn, sẽ biến mất khi mà tất cả các trại tạm cư nơi họ đang sống sẽ vĩnh viễn đóng cửa và bị dẹp bỏ. Đối với rất nhiều người trong số họ, quê hương không còn là nơi chốn có thể sống được, nên sự cưỡng bức họ trở về đó là một điều tàn nhẫn và vô trách nhiệm. Thế nhưng đó là giải pháp duy nhất và cuối cùng mà

cộng đồng thế giới tự do đang áp đặt lên trên số phận của những

con người khốn khổ này. Mùa Xuân đã không bao giờ trở lại.

Đi Bộ cho Thuyền Nhân 1994: Quyên, Nhân, Syduie và Thụy tại bàn tin tức.

Đề Nhớ

*Một thời chung lớp, chung trường
Tuổi ngọc để nhớ, con đường để thương
Một thời như khói, như sương
Vui buồn bất chợt, thất thường nắng mưa*

*Một thời đi sớm về trưa
Hẹn chưa ra hẹn - hò chưa ra hò
Một thời giấy mực học trò
Viết giòng lưu bút bây giờ chưa phai...
Ai thương ai, ai nhớ ai
Trái tim để ngộ, hương nhài thoảng bay
Thời gian đổi gió, vầng mây
Một thời để nhớ - ấp đầy hương hoa! □*

☆ P.T

Để làm vui đi nỗi buồn phiền, thất vọng, và gửi vào lòng những người không may đó một chút niềm tin ở con người, cộng đồng tị nạn đến trước của chúng ta đang cố gắng dựng lại cây mùa Xuân đã ngã. Rất nhiều cố gắng đã được thực hiện trong mấy năm qua. Những ngày đi bộ cho thuyền nhân, các chương trình văn nghệ, dạ vũ gây quỹ, các buổi thuyết trình vẫn được nhiệt tình ủng hộ. Tất cả mọi công tác nhằm vào mục đích nhắc cho mọi người nhớ rằng vẫn còn rất nhiều người kém may mắn hơn chúng ta đang khốn khổ và mất hy vọng sống trong các trại tị nạn dọc theo miền đông nam Á Châu. Rất nhiều tổ chức và hội đoàn đang thực hiện mục đích này. Trong đó có Project Ngọc của đại học UC Irvine. Trong bài viết ngắn này, các sinh hoạt trong năm học 1994-1995 được tổng kết.

Mùa hè 1994 bắt đầu với chương trình văn nghệ Thuyền Nhân “Bên Em Đang Có Ta” vào ngày 24 tháng 7. Chương trình văn nghệ này đánh dấu sự chuyển tiếp giữa hai ban chấp hành mới và cũ. Rất nhiều anh chị em sinh viên đã bỏ nhiều thì giờ và công sức vào sinh hoạt này. Buổi văn nghệ được sự hỗ trợ nhiệt tình của cộng đồng, đặc biệt là đài phát thanh Little Saigon. Việt Dũng và Minh Phượng xướng ngôn, và rất nhiều ca nghệ sĩ Việt Nam đóng góp. Sự thành công đã mang lại một luồng gió rất mới và tươi trẻ trong đời sống sinh hoạt của sinh viên Việt Nam tại UCI. Số tiền thu được trên 7 ngàn đồng. Một số nhỏ được dùng tài trợ chuyến đi làm việc thiện nguyện của một hội viên Project Ngọc tại Hong Kong từ cuối tháng 7 đến cuối tháng 9 năm 1994. Số còn lại, trên 6 ngàn đồng, được gửi sang các trại tị nạn ở Hong Kong, Philippines, và Nam Dương để làm quà

tết cho các em nhỏ.

Gửi sinh viên sang làm việc tại các trại tị nạn là một truyền thống tốt đẹp của Project Ngọc. Mùa hè năm 1994 vừa qua, sinh viên Trần Vĩnh Thụy đã được chọn trong số 3 sinh viên tình nguyện từ UCI. Thụy đã cùng nhân viên LAVAS làm việc suốt hơn hai tháng trời ở Hong Kong, xem xét và giúp đỡ các trường hợp thuyền nhân bị từ chối quyền tị nạn. Anh trở về lại UCI với một ý hướng làm việc mới, và nhiều dự tính mới mẻ trong vấn đề tị nạn. Mùa hè năm nay, Project Ngọc hy vọng sẽ có nhiều anh chị em sinh viên tiếp tục tinh thần cao đẹp và vô vụ lợi này.

Trở lại với khuôn viên đại học UCI, tháng 10 bắt đầu với những bận rộn cho một niên học mới. Số sinh viên tìm đến với các buổi họp của Project Ngọc đông hơn thường lệ mặc dù việc mỗi năm càng đòi hỏi nhiều thì giờ và nghị lực hơn. Tháng 11 vẫn là tháng nhộn nhịp nhất trong năm đối với sinh hoạt trợ giúp người tị nạn Việt Nam. Trong suốt tháng 11, tất cả nhân lực được dành trọn cho Ngày Đi Bộ cho Thuyền Nhân ở Fountain Valley. Project Ngọc đã sát cánh cùng nhiều hội đoàn vùng Nam Cali tổ chức Ngày Đi Bộ. Số người tham dự lên đến gần 5000 người, và số tiền thu được là gần 200 ngàn. LAVAS dùng số tiền này để trang trải những chi phí liên quan đến pháp lý trong công việc đấu tranh cho các trường hợp thuyền nhân bị từ chối quyền tị nạn. Cũng trong ngày đi bộ,

Project Ngọc đã triển lãm một số tác phẩm nghệ thuật do đồng bào tị nạn bên các trại sáng tác và gửi tặng sau các chuyến làm việc thiện nguyện của các anh chị em.

Trong lúc mọi người đang chuẩn bị đón Xuân, Project Ngọc đang chuẩn bị một cuối tuần triển lãm tranh tị nạn tại hội chợ Tết Golden West vào cuối tháng 1 năm nay. Cùng lúc một bản tin Project Ngọc cũng sắp được ra đời. Tất cả những sinh hoạt kể trên sẽ không được thành hình nếu thiếu những bàn tay giàu lòng nhân ái của nhiều anh chị em sinh viên tại đại học UCI, trong đó có Thắng, Trang, Bình, Trâm, Sơn, Sydney, Thụy, Long, Thùy, Tuấn, Đức, Ngọc, Ý, Khoa, Trí, và rất nhiều những anh chị em sinh viên khác. Sự ủng hộ của cộng đồng là một khích lệ tinh thần rất lớn. Xin tất cả hãy nhận ở đây lòng tri ơn.

Khi mà mọi nỗ lực của cộng đồng thế giới tự do tụ về mục đích dẹp bỏ tất cả các trại tị nạn ở Đông Nam Á, và cưỡng bức những người đã một lần bỏ nước ra đi trở lại nơi họ không thể sống, thì hy vọng rằng những việc làm ý nghĩa của cộng đồng tị nạn ở đây sẽ dựng lại phần nào những cây mùa Xuân đã ngã trong lòng những người tị nạn không may. □

Tình Nguyện Hè: Thụy và một đồng nghiệp làm tình nguyện tại trại tị nạn Hồng Kông.

A LETTER FROM UCLA

Certainly this has been one of the busiest school year for the VSA at UCLA. VSA has been busying itself with the numerous social and cultural events. VSA at UCLA has tried diligently this year to make itself more responsive to its members by providing various social events to let members get better acquainted other members as well as the officers within VSA. We have organized activities such as picnics, dances, and sports events. Believe it or not, these social gatherings create great benefits for the members. As an association, our purpose is to foster unity within the Vietnamese Community at UCLA, raise awareness of the issues concerning the Vietnamese Community in general and educate people about our culture. These events serve the purpose of bringing together students with common interests. We also incorporate into our events social issues that relate to our community. VSA participated in the Walkathon at Mile Square Park, Fountain Valley, to help raise money to fight for the human rights of refugees. We organized our annual Thanks Giving Dinner asking people to bring in articles of clothing and canned foods; these proceeds went to help needy Vietnamese families in our community.

Not only is VSA guided at raising social awareness but also cultural awareness. With our annual Cultural Night, we hope to accomplish this by giving all students an opportunity to explore and learn more about their heritage and further edu-

cating the UCLA community on our cultural History. This year VSA-UCLA will be putting on an ambitious performance for Culture Night scheduled to take place on January 22, 1995 at Wadsworth Theater, close proximity to the UCLA campus. The theme of this year's is "Past Heroes." The show will be an eclectic ensemble of various performances raging from serious

drama to hilarious comedy, from traditional dancing to modern hip-hop, and fashion shows that will display the past cultural attire to en vogue fashion of today.

VSA-UCLA hopes and aims to give its members and the community a perfect blend of activities that incorporates their need of social, cultural, and community interests. □

Will You Walk With Me

*Will you walk with me
In my dream
Through the golden field of rice
Where wonderful sounds are orchestrated
Be the cool-blowing, summer wind
Wide across the big blue sky.
Will you walk with me
In my dream
On the one-branched bamboo bridge
Over the clear and sallow stream
Which flows softly and easily
Underneath.
Will you walk with me
In my dream
On the wary walking-path
Where all around are evergreens
Shading coolly over the ruggy grass.*

Will you walk with me

*In my dream
In the garden of blooming flowers
Where it seems
To look infinitely better
With you, my ever-loving,
Spring lover.
Will you walk with me
In my dream
To all the lovely places
Of our country's countryside
Where paradise is of the scenery
imagined
And eternal love is of your and mine.*

‡ **T.T.Vinh**
(Xuân Lên Đường, UC Irvine)

□